

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság
117. Pf. 632.788/2018/4.

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] által képviselt **Intrum Justitia Zrt.** (1138 Budapest, Váci út 144-150.) felperesnek - dr. Némethi Gábor (1123 Budapest, Táltos u. 15/B. VII/2.) ügyvéd által képviselt [REDACTED] ([REDACTED]) alperes ellen hitelkártya tartozás iránt a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság előtt **8.P.XXI.22.826/2017.** szám alatt indított perében a 2018. február 20. napján hozott 5/I. sorszámú ítélet ellen az alperes által 7. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a keresetet elutasítja.

A másodfokú bíróság mellőzi az alperest elsőfokú perköltség megfizetésére kötelező rendelkezést.

Kötelezi a másodfokú bíróság a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 97.640 (kilencvenhétezer-hatszáznegyven) Ft együttes első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 453.605 Ft-ot, és ennek 2014. május 12. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, továbbá 95.601 Ft-ot és 159.952 Ft perköltséget.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte.

Elsődlegesen sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság megállapította, a perbeli hitelkártya szerződés nem fogyasztási szerződés, így nem vonatkozik rá a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 212. és 213. §-a, holott ilyen

Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság
117. Pf. 632.788/2018/4.

hivatkozása a perben nem volt. Védekezése alapvetően arra irányult, hogy a Ptk. 205. § (2) bekezdése értelmében a feleknek minden lényeges szerződéses feltételben meg kell állapodniuk, lényeges szerződési feltétel az 522. § (1) bekezdése szerinti bankhitelszerződés esetében a hitelkeret és a kamat mértéke is, melyre azonban a feleknek megállapodásuk nem volt. Az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak az alperesi álláspontnak, miszerint a szerződés távollevők között jöhetett létre, melyre a Ptk. 213. § (1) (2) és (3) bekezdése irányadó. Ennek megfelelően az alperesi kérelem ajánlatnak minősül, amely a hitelkeretre nem terjed ki. Az ajánlat elfogadása az F/13 alatt csatolt okirattal történt felperesi álláspont szerint, mely azonban még ha tartalmaz is hitelkeretet, az ajánlattól eltérő tartalmú nyilatkozat, tehát új ajánlatnak minősül, amelyet az alperesnek írásban el kellett volna fogadni. Erre pedig nem került sor, így a hitelkeretszerződés érvényesen nem jött létre. Felperesi állítás szerint az F/13 alatti jóváhagyó lapon egyértelmű, hogy a hitelkeret 300.000 Ft. Ezzel szemben a 2. oldalon a jóváhagyott hitelkeret rovatban 300 szerepel, utána egy értelmezhetetlen jel, a pénznem megjelölése sem látható. Ez az oldal cégszerűen aláírva nincs, ezért alperesi jogelőd nyilatkozataként nem fogadható el. A 3. oldal a hitelkeret tekintetében többletinformációt nem tartalmaz. E hiányosságok miatt a szerződést érvényesen nem jött létre.

Megjegyezte az alperes, hogy a perben annak ténye sem nyert bizonyítást, hogy az F/13 számú mellékletet átvette-e és mely időpontban, mely a nyilatkozat hatályosulásának feltétele. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a szerződés ráutaló magatartással létrejött, azonban a Kúria gyakorlata értelmében a ráutaló magatartás nem pótolja a felek írásbeli megállapodását. A hitelkeret mellett az ügyleti kamat és a rendelkezésre tartási jutalék mint lényeges szerződési elemek sem szerepelnek a szerződési nyilatkozatokban. Tekintettel arra, hogy a felperes a szerződésre alapozta követelését, lényeges kérdés annak eldöntése, hogy a felek között a felperes által állított tartalommal, érvényesen létrejött-e a szerződés. Amennyiben ugyanis a szerződés a felek között nem érvényes, úgy a szerződési feltételek alapján követelés sem érvényesíthető. Ez esetben jogalap nélküli gazdagodás jogcímén állhat fenn a felperesnek igénye, melyre vonatkozó kereseti kérelmet nem terjesztett elő.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés alapos.

A jelen perre a Pp. XXVII. Fejezetének a kisértékű perekre irányadó szabályait kell alkalmazni.

A Pp. 392. § (1) – (2) bekezdése értelmében ilyen perekben fellebbezésnek az első fokú eljárás szabályainak lényeges megsértésére, vagy az ügy érdemi elbírálásának alapjául szolgáló jogszabály téves alkalmazására hivatkozással van helye, s ezért a másodfokú bíróság is csak e feltételek valamelyikének fennállta esetén változtathatja meg, vagy helyezheti hatályon kívül az elsőfokú bíróság ítéletét.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésére álló bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelésével túlnyomó részben tévesen állapította meg, melyre alapított érdemi döntését a másodfokú bíróság nem osztotta, jogi indokolásával csak kisebb részben érthetett egyet az alábbiak szerint.

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság
117. Pf. 632.788/2018/4.

-3-

Azt az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a perbeli jogviszonyra nem irányadó a Hpt. 212. és 213. §-a, melynek indokát a másodfokú bíróság azzal pontosítja, hogy a perbeli szerződés ugyan a Ptk. 685. § e) pontja szerinti fogyasztói szerződés, de a Hpt. 2. számú melléklet III.5 pontja értelmében nem minősül fogyasztási kölcsönszerződésnek.

Az alperes érdemi ellenkérelmében nem csak a szerződés érvénytelenségére, hanem annak létre nem jöttére is hivatkozott, ezért az elsőfokú bíróságnak elsődlegesen ebben a kérdésben kellett állást foglalnia, hiszen csak létrejött szerződés érvényessége, avagy érvénytelensége vizsgálható.

A szerződés létrejöttének vizsgálata során a Ptk. 205. § (2) bekezdéséből kell kiindulva azt kellett vizsgálni, hogy a bankhitelszerződés összes lényeges elemében a felek konszenzusa megállapítható-e.

Azt az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette, hogy a bankhitelszerződés lényeges tartalmi eleme a hitelkeret, illetve az ügyleti kamat mértéke is.

A másodfokú bíróság azonban nem osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban, hogy a konszenzus a hitelkeret tekintetében is megállapítható. Az alperes által kitöltött és szerződési ajánlatnak (Ptk. 211.§ (1) bekezdés) minősülő jelentkezési lap a hitelkeretet semmilyen módon nem tartalmazza. Ezen pedig nem változtat az sem, hogy az alperes a jelentkezési lap aláírásával tudomásul vette, hogy a hitelkeretet a Citibank Rt. az ajánlatban rögzített módon, az utolsó 12 havi mobiltelefon számla átlaga alapján maga állapítja meg. A felperes olyan okiratot nem csatolt, amelyből a hitelkeret összege megállapítható lenne. Az F/13 alatt csatolt hitelbírálati okirat kizárólag a felperes belső használatú okiratának tekinthető, melynek alperes részére történő megküldését nem is állította. Ezért a rendelkezésre álló peradatok alapján az állapítható meg, hogy a hitelkeret tekintetében egyik fél sem tett a másik szerződő félnek szerződési ajánlatot, melyből következően a konszenzus a hitelkeret tekintetében ráutaló magatartással, az alperes által átvett hitelkártya aktiválásával, használatának megkezdésével sem alakulhatott ki.

Mindezekből következően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal módosítja, hogy a felperesi jogelőd Citibank Zrt. és az alperes között hitelkártya szerződés nem jött létre. Ezen túlmenően mellőzi a tényállásból a 2. oldal első bekezdésének első mondatát és a 3., valamint 4. bekezdést is.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a felek között a szerződés a Ptk. 205. § (1) bekezdése alapján létrejött. Ezért a szerződés érvénytelenségére vonatkozó alperesi védekezés vizsgálatának már nem is volt helye.

Tekintettel arra, hogy a felek között a bankhitel szerződés nem jött létre, ezért abból jogok és kötelezettségek sem fakadnak, így a szerződés teljesítésére alapított kereset is megalapozatlan volt.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy olyan lényeges eljárási szabálysértés nem történt, ami az ügy érdemi elbírálására kihatással volt, azonban az ügy

